

Czirják Edit

Az ősz szerelmese

Magam vagyok, az ősz szerelmese lettem,
a szívem halk harmóniák tűzhelye.
Az úton, melyen századok óta jöttem,
ősszel virult ki a termő venyige.

Sokat siratott magam rátalált végre
élete új céljára s értelmére
kába álmából hosszasan eszmélve — de
tudva, nem mindig felhőtlen az ég sem.

A lelkem csordultig telve e látvánnyal,
oly tisztán látom az őszt magam mellett.
Változni kell. A változás örök —
magunkat adni üres szavak helyett.

Őszi impresszió

Ritkul a fákon
a fakó levél,
alant a szőnyeg
szárközépig ér.
Suhog, zizeg,
reccsen a színes
avar minden
lépés után
a lábam alatt.
Alszik a fűszál,
új tavaszra vár,
s halkán énekel
egy kismadár.

Nézd a fákat...

Nézd a fákat —
a teremtés élő szobrai.
Nézd a fákat —
egyenesek velem, veled,
az éggel szemben.
Nézd a fákat —
nem dacolnak az elmúlással,
csak állnak, csak várnak,
míg évszakok körhintáján
megérinti őket az elmúlás szele.
Csak merengnek, csak teremnek,
csak szépet hoznak az életbe
és tudják — minden télre
tavasz következik
és minden, minden változik.
Nézd a fákat —
sohasem harcolnak,
sohasem dacolnak
és létük végtelen...

Ha majd...

Ha majd elhangzanak
a ki nem mondott szavak
a ki nem sírt könnyek nyelvén
könnyebbül a lélek
súlya alatt
terheket cipelő magad —
ilyenkor csoda születik
csillagvirágképen s csak
csodálkozol a csodavilág
csodálatos csillogásán
felvillanó csendülésen —
a lélekharang szólal meg
világcsoda-lélekhang
szelíd harang csak hallgasd
mit mondani akar...

Szabadság

A kis pillangó pipacsra szállt
és megpihent a kehely-ágyon,
Illatos-friss-dús nektáron
táplálkozott s felszállt újra,
újra felszállt, megpróbálta,
meddig viszi fáradt szárnya
és bizony csöppet sem bánta,
hogy otthagya a lakosztályt,
kényét aprópénzre váltva
csak repült-repült tovább.

Szívhang

Csillagos éjszakán kiáltok
nem felel a holdvilág most
tenger mélyéről kiáltok
nem felel a víz árja most
bámészkodó csend dereng
megkérem a vad szélvihart
fenyves zúgást megállítson
víg madárdalt lehalkítson
vizek árját szabályozza
tüzek lángját elaltassa
szívem szavát tisztán halljam.

A mindentudó

Tudta kezdetét és végét a létnek
Alkotó elemét csillagrendszereknek
a sok tudomány között csak egyet
feledett — nevét a nevének

Főcze Kornélia

Álom

Állt a ház előtt borostásan, összehúzott szemmel. Összeszorított ökle közt lelkét lehelte a hideg, a csatornában aranylépcsősdit játszott a jég. A szemérmes csillagok, súlyos felhők között, csillogó ablakukat nyitogatták, pillantásnyi ideje, hogy beeresztésre várt az éjféli, a sötéten hűséges szerető. Mintha lepedőjéről rázta volna le álmát valamennyi csillag, úgy hullámszórt a férfi körül a tél.

Teste megrándult, amikor beszólt a résnyire nyitott ajtón:

— Akkor indulhatunk. Messze az erdő, nehéz az út, nem hajthatjuk ostorral, csak szóval a lovat.

Talpa alatt csikorgott a hó, ahogy végiment az udvaron. Amire előállt a szán, a gyerek ott állt a ház előtt kopott, de meleg bundában. Ronggyal bélelt csizmáján már barátkoztak a hópelyhek. Megvárta, míg apja kinyitja a nagykaput, azt is, hogy becsukja, csak azután indult ki a kiskapun. Felugrott a szánra, s az apja mellé ült. Már rándult a gyeplő, amikor kesztyűtlen kezét apja kezére tette:

— Inkább ne menjünk, édesapám, megvár az a fa.

Tündérek ruháján csúszhat ilyen nesztelenül a szán – gondolta a gyermek. Arra ébredt, hogy apja ostorral csapja a lovat a hágón. Szólt volna, hogy fázik a lába, de nem, inkább ütögette egymáshoz két átfagyott lábfejét. Nézte az utat, a mezőt, s a fehérség álomba fárasztotta ismét. Álmában meleg volt a hó, apja azzal dörzsölte a ló hasát. Ezen mosolyognia kellett, de megriadt, mert mosoly közben megfeszült a szája. Piros kezével odakapott s már tudta, hogy amíg aludt, apja jégcsapot dugott álomtól zománcos szájába. Álmában azt is tudta, hogy miért kell az erdőn túli városba menniük. Azt a nagy épületet is látta, ahova belépnek majd az apjával. Ujjával megfenyegette az álomot, amiért megmutatta neki az édesanyját, aki ott állt a végtelen folyosón és épp rájuk várt, de inkább órá, mert ni, alighogy megérkeztek, máris feléje lép és ölbe kapja, odaszorítja cigarettaszagú, cifra prémes kabátjához az ő vörös orrát s becézi, becézi, mígnem elindulnak szája felé könnyei, s mire leérnek, egészen pirosak. Biztosan ág csapott a szemébe — gondolja, s már sajnálná, de szeme megakad anyja csizmáján, amely nem testvére, még csak nem is rokona az ő csizmájának, még az apjének sem, de édestestvér ezekkel a puhán koppanó, úri csizmákkal, amelyek itt típegnek el mellettük, egészen közel. Fordulna, hogy megnézzék, hol felejtette az apját, de anyja ismét magához húzza. Fejéről leesik a kucsma, ugrana, hogy fölvegye, de szép az anyja hangja, amint ígér valamit, valami egészen furcsát: házban tengert s tüzet a csövekben...

Amire újra felébredt, már hajnalodott. Szólította apját, majd leugrott a szánról s odatért a vékony ágakból rakott tűz mellé.

— Álmodtam, édesapám. Mondom én, s ez így igaz: városi asszony lett édesanyamból ott fenn az égen.
